

'Alleen al de eerste twaalf pagina's van *Onschuld* zijn zo mooi dat je er in tranen van zou uitbarsten. Er is een rijkdom die niets met genres te maken heeft: de rijkdom van lezen en niet meer vergeten.' *de Volkskrant*

'Een meesterlijke
verhalenverteller.'
Harlan Coben

JOHN HART ONSCHULD

THRILLER

ON SCHULD

Van John Hart zijn verschenen:

De wet en de leugen
Gevaarlijke onderstroom
Onschuld

JOHN HART
ON SCHULD

VERTAALD DOOR J.J. DE WIT

UITGEVERIJ LUITINGH

© 2009 John Hart

All rights reserved

© 2009 Nederlandse vertaling

Uitgeverij Luitingh ~ Sijthoff B.V., Amsterdam

Alle rechten voorbehouden

Oorspronkelijke titel: *The Last Child*

Vertaling: J.J. de Wit

Omslagontwerp: GroovyWays

Omslagillustratie: Jupiterimages

Omslagfotografie: St. Martin's Press / Image Store

ISBN 978 90 245 6129 2

NUR 305

www.uitgeverijluitingh.nl

www.boekenwereld.com

www.watleesjij.nu

*Dit boek is voor Nancy en Bill Stanback,
Annie en John Hart, en Kay en Norde Wilson.
Ouders, vrienden, vertrouwde adviseurs.*

PROLOOG

Asfalt doorsneed het land als een litteken, een langgerekte, gloeiende brandplek, een zwarte kerf. De warmte had de lucht nog niet in trilling gebracht, maar de chauffeur wist dat het zou komen: het schroeiende schijnsel, het blikkeren in de strakblauwe verte. Hij verschikte zijn zonnebril en wierp een blik in de grote spiegel boven de voorruit. Daarin overzag hij de bus in zijn volle lengte, en elke passagier aan boord. In dertig jaar tijd had hij mensen van allerlei slag geobserveerd in die spiegel: de knappe meisjes en de gebroken mannen, de alcoholisten en de gekken, de vrouwen met zware borsten en hun rode, gerimpelde baby's. De chauffeur had oog voor problematische figuren; hij wist wie zich gewoon verplaatste en wie op de vlucht was.

De chauffeur keek naar de jongen.

De jongen leek hem op de vlucht.

Hij had een vervellende neus, maar hoewel zijn huid gebruind was droeg hij de vaalheid met zich mee die een gevolg is van slapeloosheid of slechte voeding of allebei. Zijn jukbeenderen tekenden zich scherp af onder de strakgespannen huid. Hij was jong en klein van stuk, misschien een jaar of tien, met wild zwart haar dat onregelmatig was geknipt, alsof hij het zelf had gedaan. De kraag van zijn shirt en de knieën van zijn spijkerbroek toonden rafels. Zijn schoenen waren versleten. Hij had een blauwe rugzak op schoot; wat er ook in zat, veel was het niet.

Het was een leuk joch om te zien, maar wat de chauffeur het meest trof waren zijn ogen. Die waren groot en donker en voortdurend in beweging, alsof de jongen zich overmatig bewust was van de mensen om hem heen, de hete adem van de mensheid die typerend was voor een aftandse bus op een zonnige ochtend in de zanderige heuvels in North Carolina: een zestal arbeiders op zoek naar werk, wat katterige

vechtjassen, misschien ex-militairen, een paar gezinnen, enkele bejaarden en een punkstelletje met tatoeages dat was weggekropen op de achterbank.

De ogen van de jongen gingen het vaakst naar de man aan de overkant van het gangpad, een verkoperstype met gel in zijn haar, een gekreukt pak en afgetrapte mocassins. Er was ook een zwarte man met een verformfaaide bijbel en een flesje frisdrank tussen zijn dijen geklemd die de aandacht van de jongen leek te trekken. Op de bank achter de jongen zat een oude dame in een gesteven jurk. Toen ze zich naar voren boog om een vraag te stellen, schudde de jongen even zijn hoofd en gaf beleefd antwoord.

‘Nee, mevrouw...’

Zijn woorden stegen op als rook en de oude vrouw ging weer recht op zitten, met blauw dooraderde vingers aan haar brilletting. Ze keek naar buiten en haar brillenglazen lichtten op, maar werden weer donker zodra de weg afboog in een naaldboombosje met groene schaduw onder de stammen. Hetzelfde licht vulde de bus en de chauffeur bestudeerde de man in het gekreukte pak. Hij had een bleke huid en zweette door zijn kater, zijn ogen waren ongewoon klein en zijn rusteloosheid werkte de chauffeur op zijn zenuwen. Telkens opnieuw verschoof de man op de bank. Hij sloeg zijn benen steeds weer over elkaar; hij boog zich naar voren en richtte zich weer op. Hij trommelde met zijn vingers op zijn ene knie, slikte vaak terwijl zijn blik afdwaalde naar de jongen, keek dan weer weg, liet dan zijn blik weer op de jongen rusten.

De buschauffeur was een cynicus, maar in zijn bus hield hij orde. Hij tolereerde geen dronkenschap of schunnigheid of geschreeuw. Zo had zijn moeder hem vijftig jaar geleden opgevoed en hij had geen reden gezien om daar iets aan te veranderen. Dus hield hij de jongen in het oog en ook de nerveuze, zwetende man met de gretige ogen. Hij zag hoe hij naar de jongen keek en zijn rug tegen de leuning drukte toen het mes tevoorschijn kwam.

De jongen deed het achteloos. Hij haalde het mes uit zijn zak en duwde het lemmet met zijn duim open. Hij hield het mes een ogenblik in het zicht vast, pakte toen een appel uit zijn rugzak en sneed er met een snelle, zelfverzekerde beweging een stuk af. De appelgeur zweefde boven de groezelig geworden zitplaatsen en de vieze vloer. Ondanks de dieseldampen ving zelfs de chauffeur de zoetzure geur op. De jongen wierp een blik op het glimmende, verlopen gezicht van de man en zijn

wijd open ogen, duwde het mes toen weer dicht en stopte het weer in zijn zak.

De chauffeur herademde en keek enkele minuten strak naar de weg. Hij meende dat hij de jongen al eens eerder had gezien, maar dat gevoel vervluchtigde. Dertig jaar. Hij drukte zijn zware lichaam steviger tegen de zitting aan.

Hij had zo veel jongens gezien.

Zo veel vluchters.

Elke keer dat de chauffeur naar hem keek, voelde de jongen zijn blik. Het was een gave die hij had, een talent. Ondanks de donkere zonnebril en de vervorming van het gezicht van de chauffeur in de gebogen spiegel, wist de jongen wanneer er naar hem werd gekeken. Het was zijn derde busrit in drie weken. Hij zat telkens op een andere plaats, droeg andere kleren, maar verwachtte dat vroeg of laat iemand hem zou vragen wat hij om zeven uur 's ochtends op een gewone schooldag in een langeafstandsbus deed. Hij vermoedde dat de chauffeur hem die vraag zou stellen.

Maar het was nog niet gebeurd.

De jongen keek naar buiten, zijn schouders afgewend van de andere passagiers zodat niemand hem zou aanspreken. Hij keek naar zijn spiegelbeeld in het glas, naar de bewegingen en de gezichten. Hij dacht aan torenhoge bomen en bruine veren met sneeuw witte vlekjes.

Het mes vormde een bobbel in zijn broekzak.

Veertig minuten later kwam de bus deinend tot stilstand bij een klein benzinestation, verscholen in het grote naaldwoud, met struikgewas en warme, zanderige aarde. De jongen liep het smalle gangpad af en stond al op de onderste tree voordat de chauffeur had kunnen zeggen dat alleen de sleepwagen op het terrein stond, of dat er geen volwassene was om de jongen af te halen, een jochie van dertien dat hoogstens tien leek. Hij hield zijn gezicht afgewend, zodat de zon in zijn nek brandde. Hij deed de rugzak om en er steeg een dieselwolk op terwijl de bus schokkerig wegreed naar het zuiden.

Het benzinestation bestond uit twee pompen, een lange bank en een magere oude man in blauwe kleding met olievlekken. Hij knikte achter groezelig glas, maar kwam niet naar buiten, de warmte in. De automaat aan de zijkant van het gebouwtje was zo oud dat een flesje maar vijftig dollarcent kostte. De jongen zocht in zijn broekzak, diepte vijf dunne dubbeltjes op en koos druivenlimonade die in een koud flesje in de gleuf

rolde. Hij maakte het flesje open, draaide zich om in de richting waaruit de bus was gekomen en liep terug over de stoffige zwarte kronkelweg.

Vijf kilometer en twee afslagen verder verdween het asfalt; de laag steenslag werd gaandeweg dunner. Het bord was niet veranderd sinds de vorige keer dat hij het had gezien. Het was oud en beschadigd en onder afgebladderde verf was het hout zichtbaar: ROOFVOGELRESERVAAT ALLIGATORRIVIER. Boven de letters verhief zich een gestileerde arend met gespreide vleugels; van de veren was de verf omgekruld.

De jongen spuwde zijn kauwgom uit in zijn hand en plakte die tegen het bord.

Het kostte twee uur om het nest te vinden, twee uur zweten door struikgewas met doorns en muggen waardoor zijn huid onder de rode vlekken kwam te zitten. Hij vond het massieve bouwsel in de hoge takken van een langnaalden die recht en hoog oprees uit de vochtige bodem van de rivieroever. Hij liep twee keer om de boom heen, maar vond geen veren op de grond. Zonnestrallen drongen tussen de bomen door en de hemel was zo felblauw dat hij er pijn in zijn ogen van kreeg. Het nest was een vlekje.

Hij deed zijn rugzak af en begon te klimmen; de bast voelde ruw en hard aan tegen zijn zonverbrande huid. Onder het klimmen keek hij angstig uit naar de arend. Er stond een opgezet exemplaar in het museum in Raleigh en hij herinnerde zich de felheid van dat beest. De ogen waren van glas, maar de vleugelspanwijdte bedroeg anderhalve meter en de klauwtenen waren zo dik als de middelvinger van de jongen. Met zijn snavel kon hij de oren van een volwassen man scheuren.

Hij wilde alleen een veer hebben. Hij wilde dolgraag een gave, witte staartveer hebben, of een van de reusachtige vleugelpennen; maar het mocht ook het kleinste veertje van het zachtste onderdeel van het verenkleed zijn, misschien een rudimentair veertje of een veer uit de donzige plek aan de onderkant van de schouder.

Het maakte niet echt uit.

Magie was magie.

Hoe hoger hij klom, des te meer bogen de takken door. De wind bracht de boom en de jongen in beweging. Bij elke vlaag drukte hij zijn gezicht tegen de bast, met bonzend hart en witte vingers van inspanning. De boom was een koning onder de bomen, zo hoog dat zelfs de rivier in de diepte steeds kleiner werd.

Hij naderde de kruin. Van dichtbij was het nest zo groot als een eet-tafel en het woog vast wel honderd kilo. Het was tientallen jaren oud en het stonk naar bederf en stront en dood konijn. De jongen stelde zich open voor de geur, voor de kracht ervan. Hij verplaatste zijn ene hand en zette zijn voet op een tak die grijs was verkleurd, zonder bast. Onder hem strekte het bos zich uit tot de heuvels in de verte. De rivier kronkelde, zwart en donker en glimmend als steenkool. Hij hees zich op tot boven het nest en zag de jongen, twee stuks, roomwit en gedeel-telijk kaal, op het nest zitten. Ze sperden bedelend hun snavel open en de jongen hoorde een geluid als lakens aan de lijn bij harde wind. Hij waagde een blik en de arend viel uit de strakblauwe hemel. Een ogen-blik zag de jongen alleen veren, toen vleugels en opgetrokken klauwen.

De vogel krijste.

De jongen hief zijn armen toen de klauwen hem vastgrepen; toen viel hij, en de vogel met zijn felgele ogen – met zijn klauwen in zijn huid en shirt – de vogel viel met hem mee.

Om drie uur zevenenveertig schoof een bus het parkeerterrein van het benzinestation op. Deze keer wees de neus naar het noorden, het was een andere bus met een andere chauffeur. De toegangsdeur klapte open en een handjevol reumatische passagiers schuifelde naar buiten. De be-stuurder was een magere latino van vijfentwintig die er moe uitzag. Hij had nauwelijks oog voor de schriële jongen die opstond van de bank en kwam aanstropelen om in te stappen. Het viel hem niet op dat de jon-gen scheuren in zijn kleren had en een wanhopige uitdrukking op zijn gezicht. En hoewel de hand die het kaartje aangaf bebloed was, vond de chauffeur het kennelijk niet nodig daar iets van te zeggen.

De jongen liet het kaartje los. Hij hees zich het trapje op en pro-beerde de flarden van zijn shirt bij elkaar te houden. Zijn rugzak was zwaar en propvol en bij de bodem kleurden de naden rood. De jon-gen rook naar modder en rivier en rauw vlees; maar ook daar zei de chauffeur niets van. De jongen hinkte door naar het donkerste gedeel-te van de bus. Hij viel een keer tegen een rugleuning aan voordat hij in zijn eentje op de achterste bank ging zitten, in de hoek. Hij druk-te zijn rugzak tegen zich aan en trok zijn voeten op naar de zitting. Hij had diepe wonden in zijn borst en schrammen in zijn hals, maar niemand keek naar hem, niemand had aandacht voor hem. Hij druk-te de rugzak dichter tegen zich aan en ervoer de warmte van het do-de dier, dat aanvoelde als een takkenbos. Hij dacht aan de kleine dons-

kuikens, alleen op het nest. Alleen op het nest en gedoemd te verhongeren.

In het donker wiegde de jongen met zijn bovenlichaam.

Hij wiegde in het donker en hilde warme, bittere tranen.